

Legyünk szárazföld Európa és Ázsia kultúrája közt!

„A világnak akkor lesz rólunk valós képe, ha az először bennünk rendeződik” – vallja Andrásfalvy Bertalan. A neves néprajztudós szerint minden tragédiánk, vereségünk oka Mohácstól Trianonig, Muhitól napjainkig az a műveltségbeli megosztottság, amely ötszáz éve tisztánlátásunk gátja. Glüch Csaba 2010-ben készült beszélgetése Andrásfalvy Bertallal a Kisalföld című napilapban.

– *Mi a gond az önazonosságunkkal? Mit kellene tenni azért, hogy több évszázad után a magyarság végre színről színre láthassa önmagát?*

Az objektivitást hiányolom a történetírásból, a történelemkönyveinkből, hiszen egy-egy magyar sorsfordulóról mindent tudnunk kellene ahhoz, hogy a történelmünk valóban jövőnk tanítómestere lehessen. Vannak események, összefüggések nemzeti históriánkban, amiket következetesen elhallgatunk. Tesszük ezt annak ellenére, hogy a szaktörténészek azt már részleteiben feltárták. Valami miatt, cinikus következetességgel, egyoldalúan mindig az marad ki, ami az egész magyar nép története, és mindig az marad benn, ami a törpe kisebbség érdeke. Így megy ez évszázadok óta.

– *Talán visszamehetnénk egészen addig a vitatott kérdésig, hogy mikor keresztelkedett meg a magyarság?*

Tizenöt évvel ezelőtt láttam egy kiállítást a honfoglalókról. Az anyag nagyon szerény volt, hiszen aránylag kevés régészeti lelet maradt fenn ebből a korból. Tudomásom szerint összesen húsz-egynéhány szakszerűen kiemelt sírlelet-együttesünk van. Ezeket állították ki. Én ezekben a sírleletekben tizenkét keresztet számoltam meg, kisebbet-nagyobbat. Mit bizonyít ez? Hogy már jóval az államalapítás, jóval Szent István előtt keresztények voltak őseink. Mondok mást: a nyelvészet tanúsága szerint az alapszókinckünk, a kereszténység alapszókinckse nem latin, nem német, hanem a honfoglaláskor előtti. Például az üdvösség, az üdvözítő, a megváltó, Isten, mennyi. Sorolhatnám. Akkor meg miről beszélünk?

– *Professzor úr szerint tehát részleteiben létezik tárgyilagos magyar történet. Megírták már külön-külön a régészek, a nyelvészek, a néprajzosok, és végre a történészek is lennének a sor, hogy ők is nekifogjanak, de objektív tollal?*

Bizony gondosan kerülik azt a teljes megközelítést, ami a nép öntudatát, a nemzeti öntudatot erősítené. Akkor ne csodálkozzunk, hogy torz kép él bennünk és torz kép él rólunk még ma is a világban. Egy különös példa jutott eszembe. Úgy húsz évvel ezelőtt a pécsi taizéi találkozóra érkezett külföldi diákokat szállásoltunk el mi is. Két francia, két szlovén, két lengyel és két szlovák fiatal lakott nálunk. A két szlovák kivételével minden este együtt vacsoráztunk. Búcsúzaskor a Bártfa környékéről származó ifjak elnézést kértek tőlünk, amiért nem ültek az asztalunkhoz. Elmondták: amikor eljöttek otthonról, az öregek arra figyelmeztették őket, hogy most abba az országba utaznak, ahol azok a nagyurak, grófok és bárók élnek, akik a szlovákokat ezer esztendőn át elnyomták és gyilkolták, de most ők megtapasztalták, hogy semmi igazsága sincs ennek a nemzedékről nemzedékre kényszeresen továbbtestált torz képnek.

– A magyarság megosztottságának okairól többen vélekedtek.

Visszamehetnénk egészen Werbőczyig, de mi maradjunk az elmúlt kétszáz évnél. Széchenyi István a „Kelet nép”-ben úgy fogalmazott, hogy a magyar az „egyedül heterogén sarjadék Európában”, ugyanis két műveltsége van, a magyar nép ázsiai és a magyar uralkodó réteg európai kultúrája, és ezek megosztják a nemzetet. Széchenyi szerint az arisztokrácia feladata lenne, hogy megváltoztassa ezt a viszonyt, és a magyar nép sajátosságait – amelyek nem jelentéktelenebbek, mint bármely más népé – megcsiszolva felemelje az európai oktatás színvonalára. Ezzel nemcsak a nemzetet szolgálná, hanem az egész emberiség dicsőségét. Később Kodály Zoltán erről így ír: „A magyar kultúra örök harc a hagyomány és a nyugati kultúra között. Béke csak úgy lehet, ha a népkultúra nő fel magas kultúrává, saját törvényei szerint, Európától csak azt veszi át, ami erre kell, s ezt szervesen magába olvasztja. Elérhetjük-e? Janus-arcunk lehet-e valaha egyakarató, magával egyes lélek arca? Egyik kezünket még a nogáj-tatár, votják, cseremiszt fogja, a másikat Bach és Palestrina. Össze tudjuk-e fogni e távoli világokat? Tudunk-e Európa és Ázsia kultúrája közt nem ide-oda hányódó komp lenni, hanem híd, s talán mindkettővel összefüggő szárazföld?”

– A gyógyítást tehát belülről kell kezdeni.

Annál is inkább, mert sajnos a magyar nemzet megújulását, fennmaradásának biztosítását jelentő kulturális egységesülését nem csak Széchenyi idejében gúnyolták és nevelték ki azok, akik mindenképpen ki akarják törölni nemzetünket a Kárpát-medencéből. Erről szólnak az elmúlt száz év néha egészen méltatlan vitái, amelyekben szembeállították a szabadelvű, művelt „européert” a „mucsával”, az „urbánust” a „népivel”, a „világpolgárt” a „sovinisztával”. Kabarék

Legyünk szárazföld Európa és Ázsia kultúrája közt!

Írta: Glüch Csaba

2019. november 26. kedd, 09:32 - Módosítás: 2019. november 26. kedd, 16:32

gyakori témája ma is a buta paraszt. Kendős falusi nénikének öltözött férfi komikus, erőltetett tájszólással idéetlenkedik. Sehol másutt a világban nincs ilyen.

Hát ezért mondom én azt, hogy ez a műveltségbeli megosztottság minden tragédiánk és vereségünk legfőbb oka Mohácstól Trianonig, Muhitól napjainkig. Ez a kettősség tette lehetővé azt, hogy a magyar uralkodó osztály nem népe érdekeit képviselte, hanem saját, önző hasznát kereste, és ezért kiszolgálta az elnyomókat is, legyen az Habsburg császár, szovjet diktátor vagy nehezebben nevesíthető nagytőkés érdekkör képviselője.

Forrás: Legyünk szárazföld Európa és Ázsia kultúrája közt. Glüch Csaba beszélgetése Andrásfalvy Bertalannal. Kisalföld, 2010.

<https://www.kisalfold.hu/helyi-ertek/szieszta/legyunk-szarazfold-europa-es-azsia-kulturaja-kozt-2076550/>